

Can Feu

Lliçà d'Amunt

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Final del carrer Can Feu
Emplaçament: Barri del Rieral

Coordenades:

Latitud: 41.63054
Longitud: 2.24057
UTM Est (X): 436743
UTM Nord (Y): 4609035

Classificació

Número de fitxa: 08107 - 20
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Edifici
Estil / època: Medieval Renaixement Popular
Segle: XVI
Estat de conservació: Bo
Protecció: Legal
Tipus de protecció: BCIL
Observacions protecció: BCIL 11942-I (Aprovació definitiva comissió urbanisme: 18/12/2014 i publicació al DOGC: 7/5/2018). Pla d'Ordenació Urbanística de Lliçà d'Amunt. 2014. Fitxa A-20.
Data aprovació: dj., 18/12/2014 - 12:00
Número inventari: IPA 29034
Generalitat i altres inventaris:
Accés: Fàcil
Ús actual: Productiu
Titularitat: Privada
Titular: 08106A004000040000SR
Fitxes associades:

[Arbres monumentals i pinar de can Feu](#)

Descripció

Masia de dimensions mitjanes, de planta basilical, de planta baixa, pis i golfes, amb façana simètrica. Can Feu està situada al límit del terme municipal de Lliçà d'Amunt, a tocar de Santa Eulàlia de Ronçana.

A la planta baixa, al centre de la masia, hi ha el portal d'entrada d'arc de mig punt dovellat. Al costat esquerre hi ha una finestra motllurada amb la inscripció "16 IHS 43". Aquest any, el propietari era jurat de la baronia de Montbui.

Al primer pis, situat sobre el mateix eix vertical de la porta, hi ha una finestra geminada, d'estil gòtic, amb un capitell amb motius vegetals i a les impostes dels brancals hi ha decoració de rosetes. A la part inferior, hi ha una espitllera. Aquests elements ens fan pensar en l'existència d'un festejador a l'interior, seguint models tipològics. A cada costat, hi ha una finestra d'estil gòtic amb arc conopial i arquets lobulats i amb mascarons o caps d'àngel a les impostes.

Al pis de golfes, hi ha una galeria de tres finestres, bisellades, d'arcs carpanells, situades al mig de la façana. Aquest pis està aixecat a la part central de la masia.

El parament dels murs és de còdols i morter, i tàpia, i l'acabat és arrebossat, excepte en el cos elevat de les golfes que és de maó vist.

La masia no conté ràfec i la teulada és a dos vessants.

Davant de la masia hi ha un barri realitzat per construccions auxiliars (estables i corrals) i un cancell emmarcat amb carreus de pedra i llinda de fusta i aixoplugat amb una teulada amb arquiteus de fusta i teulada a un vessant amb teulada àrab. La porta és de fusta i clavetejada.

Fora del barri, a davant de la porta, hi ha un safareig.

Història

La família Feu consta documentada des del segle XIII. La primera referència data de l'any 1233 quan Dolça Feu consta citada en unes afrontacions del mas Lledó. La masia de Can Feu estava dins del terme parroquial de Santa Eulàlia de Ronçana.

Una altra menció als Feu és de l'any 1307, al segle XIV, quan Bernat Feu estava obligat de residir a la masia i pagar un cens a Bernat de Caldes, fill de Ramon de Caldes, els propietaris de l'indret. Aquest 1307, els Caldes vengueren part de Can Feu al religiós Arnau Macip, qui traspassaria la propietat al benefici de Santa Maria de la parròquia de Lliçà d'Amunt.

L'any 1343, Pere Feu era el síndic de l'altar de Santa Mara i de la Candela de l'església de Santa Eulàlia.

Durant els segles XVI i XVII, els Feu van créixer econòmicament i van traslladar la seva residència a Barcelona i, aleshores, Can Feu va esdevenir una masoveria. Per exemple, l'any 1524 Joan Feu va comprar un censal mort per 20 lliures a Pere Abadal i Garriga i a la seva esposa Miquela, del molí de Maspons de Santa Eulàlia de Ronçana. Uns anys més tard, el 1551, Joan Feu va comprar un censal a Joan Arquimbau,

moliner de Santa Eulàlia. Dins de la família Feu s'observa el progrés també amb el creixement social. Els Feu van esdevenir notaris de Santa Eulàlia en el segle XVI i el darrer va ser Jaume Feu, qui va testar el 1584. Antic Feu va ser sacerdot entre els anys 1534 i 1584.

A la planta baixa hi ha una finestra que conté a la llinda la inscripció de l'any 1643.

A les darreries del segle XVII, el fill de Jaume Francesc Feu va contraure matrimoni amb la pubilla dels Pedralbes de Sarrià. Entre finals del segle XVII i principis del XIX, la família Feu Pedralbes van unir-se amb el Llança, grans propietaris de la vall de Tenes.

L'any 1929, Ignasi de Llança i Montoliu era el quart contribuent de finques rústiques del Vallès Oriental.

Bibliografia

Ajuntament de Lliçà d'Amunt. Pla d'Ordenació Urbanística de Lliçà d'Amunt. 2014.

Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya.

CANTARELL AIXENDRI, Cinta; CIURANS VINYETA, Xavier (2008). "Can Pujal, Can Feu, Ca l'Amell Gros, Ermita de Santa Justa i Santa Rufina" a DANTÍ, Jaume. *Les arrels dels nostre poble. Itineraris pel patrimoni de Lliçà d'Amunt*. Ajuntament de Lliçà d'Amunt.

GARCIA-PEY, Enric (2010). *Recull Onomàstic de Lliçà d'Amunt. Els noms de casa, de lloc i de persona*. Ajuntament de Lliçà d'Amunt i Grup L'Abans, p.84.

